

Mit üzen Hunyadi Marco Rossinak?

2025 március 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar labdarúgó-válogatott alulmaradt a Törökország elleni párharcban és kiesett a Nemzetek Ligája B osztályába. Marco Rossi szerint a balszerencsével és a minőség hiányával okolható a kudarc, amely fájó, de nem tragikus.

Hadd legyenek hatásvadász: Hunyadi sem nyerte meg az összes csatáját a törökök ellen. (Talán még a filmben sem, de az eddig vetített epizódok alapján erre azért ne vegyünk mérget...) S?t még fogságba is esett, ahonnan csak súlyos váltságdíj árán szabadult.

Kicsit sántít a történelmi párhuzam, de a magyar labdarúgó-válogatottnak is kiváló vezére van, s mindenképpen rátermettebb „király”, mint anno Magyarországnak, a törökök ellen a Nemzetek Ligájában elbukott osztályozót pedig úgy is felfoghatjuk, a csapat a B osztály fogságába került, ahonnan megválthatja magát, hogy majd ismét a legjobbak ligájában szerepelhessen.

Vezér alatt természetesen Szoboszlai Dominiket értem, hiszen csapatkapitányként ? harcolt a társakkal együtt a küzd?téren, vasárnap este történetesen nem játszott kiemelked?en, inkább h?siesen küzdött. A „király” pedig [Marco Rossi](#) szövetségi kapitány, aki bár tökéletesen felkészítette a csapatot a csatára, szembesült azzal, milyen nehéz pótolni az elesetteket, a legjobb harcosokat.

Egy 3-1-es, majd pláne egy hazai pályán elszenvedett [3-0-s vereség](#), összesítésben 6-1-re elbukott párharc után, tudom, veszélyes az elfogultság vádja nélkül mentetetni a vert sereget, mégsem vagyok hajlandó beállni azok táborába, akik most azt szajkózzák: itt az újabb ékes bizonyítéka annak, mennyit ér valójában, úgy általában a magyar futball, végre a helyünkre kerültünk.

Mennyit ér a Nemzetek Ligája?

Az ellendrukkerek szerint el?ször is a Nemzetek Ligájában elért megannyi siker szemfényvesztés csupán, mondván, e sorozat semmit sem ér, a nagy csapatok nem is veszik komolyan. Az els? kiírásra gondolva talán volt benne igazság, de aki még mindig e vélemény mellett törne lándzsát, annak melegen ajánlom, nézze meg a [negyedönt? vasárnapi visszavágóit](#): ádáz küzdelem mind a négy helyszínen, három mérk?zésen is hosszabbítással, köztük a spanyol–holland futballcsemegével.

Ennek ismeretében kell értékelni a magyar válogatott sikereit a mögöttünk hagyott három kiírásban, nem csupán az A osztályban aratott gy?zelmeket a futball nagyhatalmai ellen, hanem a feljutást is a B divízióból. Nem megfélemezve arról, hogy a Nemzetek Ligájának köszönhet?en jutottunk ki a 2021-es és részben – a kiemelésnek, az els? kalapnak hála – a 2024-es Európa-bajnokságra is.

A törökök ellen párharcot e távlatban nem is nehéz elhelyezni: ahogy anno, 2022-ben Angliánál nem voltunk jobbak 5-0-lal, hasonlóképpen most Törökországnál sem vagyunk gyengébbek 6-1-gyel. Csak éppen három éve minden sikerült, most viszont semmi sem.

Két meccset, másként négy félid?t játszottunk a törökökkel. Ezek közül az utolsó, a visszavágó második játékrésze már értékelhetetlen, addigra eld?lt minden. A másik háromból viszont kett?n is a magyar válogatott volt jobb, Isztambulban és itthon is az els? félid?ben. Csak éppen nem rúgtuk be a helyzeteket, ami – ahogy [Marco Rossi fogalmazott](#) a budapesti találkozó után – balszerencse és min?ség kérdése.

Balszerencse és min?ség. Az el?bbi, miként utaltunk rá, ugyanúgy forgandó, mint a szerencse, ezért nincs is értelme vele foglalkozni; nagy igazság, hogy hosszú távon az élet úgy is döntetlenre játszik. A min?ség kérdése már izgalmasabb. Rossi nyilván arra gondolt, hogy nincsenek olyan támadóink, akik a helyzeteket gólra váltanák. A kapitány amúgy rendre szereti felmagasztalni az ellenfelek kiválóságait, mint ha ?k sohasem hibáznának.

Hibázott-e Marco Rossi a válogatott összeállításakor?

Nehéz kérdés, hogy miért nem mentek be azok a fránya helyzetek. Az itthoni meccs után Rossit két játékos mell?zésér?l kérdezték: az egyik kedvence, [Nagy Ádám](#), akit ezúttal meg sem hívtak, valamint a két meccsen egyetlen percet sem játszó Balogh Botond. Az olasz mester Nagy Ádámról elmésen azt mondta, eddig rendre azért ostromozták, miért hívja be a válogatott szürke eminenciását, most meg az lenne a baj, hogy kihagyta? De hiszen, folytatta, Nagy Ádám az elmúlt két hónapban egyetlen mérk?zésen szerepelt a klubjában, így lehetetlen felvenni a ritmust a válogatottban. Balogh Botond kihagyására indirekten felelt: [Fiola Attila](#) talán nem játszott jól? Nos, annyira azért nem, igaz, rosszul sem, de a török vezet?gölt megel?z? büntet?t az ? számlájára írhatjuk, helyesebben talán a fáradtságával magyarázhatjuk. Egy apró ütem, ennyit tévedett Fiola, aki harmincöt évesen is nagy harcos, hasznos ember, csak éppen be kell osztani az erejét. Miként Loic Negóét, akinek viszont a két

meccsen talán több is juthatott volna egyetlen félid?nél, mert láthatólag még mindig nagyon gyors és veszélyes, úgy is mondhatjuk, még mindig min?ségi játékos.

Bár nyilván nem Negótól várjuk, vártuk a gólokat. Hanem mondjuk Szoboszlai Dominikt?l. Még ha min?ségr?l szólva Rossi aligha rá gondolt. Szoboszlai játékát ismét öröm volt nézni, ahogy lekezeli a labdát, kis területen is rendre pontosan passzol, ahogy lát a pályán, amennyit és amilyen sebességgel fut – csak éppen vasárnap ? is hadilábon állt a szerencsével.

Arra nincs épkézláb magyarázat, hogy Szoboszlai a mérk?zés elején tizenhat méterr?l miért nem találta el legalább a kaput, ha csak az nem, hogy ? is ember.

Majd akadt még egy hibája, azon is gól múlt, csak éppen azt kaptuk. Bennem az is megmarad, ahogy a gyeget csapkodva Szoboszlai ostromozza magát a második török találat után: amíg ilyen gy?zni akarással futballozik a válogatottban, addig nincs helye kritikának.

Említhetjük még Varga Barnabást is, akinek a visszavágón végképp semmi sem sikerült, nem érvényesült a fejjátéka, s megtartani sem tudta a labdákat. A forma kérdésén felül kínálja magát a magyarázat, túlzottan magára hagyatottan kellett küzdenie. El?re sejtettük, hogy így lesz és be is igazolódott: [Sallai Roland](#) nagyon hiányzott a csapatból. Isztambulban Nagy Zsolt még csak-csak helyettesítette, ugyanez a visszavágón Gazdag Dánielnek már kevésbé sikerült. Egyrészt a sebessége sincs meg hozzá, másrészt a helyzeteit is kihagyta. Gazdag, ki ne tudná, speciális eset. Egyrészt ? is Rossi egyik kedvence, még a honvédos id?kb?l. Senki sem mondhatja, hogy ne szolgált volna rá. Ám Amerikából hazatérve, csakúgy, mint anno Nikolics Nemanjának, nehéz a dolga. Az els? meccsek idején a jet lag miatt még azt sem tudja, hol van, s különben is inkább kiegészít? ember, csereként beállva hasznos igazán.

S hogy ne kerüljessük tovább a forró kását, van egy játékos, akinek a neve hallatán Marco Rossi ugyanúgy hideglelést kap, mint néhány éve Dzsudzszak Balázsén. Igen, Böde Dániel. Bödere természetesen már nem lehet a jövőt építeni, ám eseti jelleggel, olyan részfeladat megoldására, mint amilyen a törökök elleni párharc volt a bennmaradásért, talán hasznos lehetett volna. Úgy is fogalmazhatnánk, ha Fiola Attilának, aki szintén soha nem hagyta el az NB I-et, harmincöt évesen jut három félid?, akár harmincnyolc évesen Böde Dánielnek is juthatna legalább egyszer húsz perc. Főlöszleges latolgatni, a visszavágón mire mehettünk volna vele, arra azonban látatlanban fogadhatunk, Isztambulban annyit biztosan hozzátett volna a meccshez, mint Szabó Levente, ha ? áll be az utolsó húsz percre.

A régi nóta: sz?kös a választék

Persze ez is a min?ség kérdése. Hogy Bödere kell mutogatni, miközben azt próbáljuk számba venni, ugyan ki segíthetett volna a magyar válogatotton. Továbbra is vékony jégen táncolunk. [Dibusz Dénes](#), Fiola, Nagy Zsolt, Varga Barnabás, két év után ismét Vécsei Bálint és újoncként Tóth Alex. Nagyjából ez a kínálat az NB I-b?l. Ez a f? gond. Már az is súlyos probléma, ha az alapemberek közül egy kid?l, ha pedig kett? (Sallai után Schäfer is), az már szinte orvosolhatatlan helyzet.

Mindenki tudja, mindenki látja. Főlöszleges örökké démonokkal küzdeni, az ellendrukkerekkel foglalkozni. A példa ugyanis ragadós, miként most [Szoboszlai nyilatkozata bizonyítja](#).

Ellendrukkerek mindig is voltak, a jelenleginél emberpróbálóbbról id?kben is. A törökver? Hunyadi János élete éppenséggel erre is bizonyág. A történelmet azonban nem ?k írják, évszázadok múltán nem rájuk emlékezünk, hanem a h?sökre, akik áldozatot hoznak értünk.

Manapság igazán könny? a sorsunk. A lövés csupán kapura lövést jelent, a küzdelem pedig kilencven percen át tartó játékos er?feszítést. S noha most alulmaradtunk, az elmúlt évtizedre visszatekintve panaszkodni igazán nincs okunk.

Novák Miklós - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
